

Het elfde gebod.

Het is vijf voor half twee. Om half twee worden we verwacht in de bibliotheek. Normaal hebben we zo'n tien minuten nodig om van school naar de bieb te gaan. Ik vertel mijn groep 7,8 dat het dus de hoogste tijd is. Ook maak ik op mijn manier duidelijk dat ik vanaf nu zo snel mogelijk wil vertrekken. We lopen de gang door, de speelplaats over naar het grasveld achter de sporthal. Ik vervoeg mij bij de kopgroep en zet er stevig de pas in. We steken het grasveld over tot aan de poort naar de doorgaande weg. Ik kijk om en zie Rosa op de rug van Sanne zitten. Ik roep naar hen dat ik wil dat ze tegelijk met ons aan de grote weg zijn. Rosa springt van "haar paard" af en galloppeert in onze richting. Voor de tweede keer kijk ik om en irriteer me over het feit dat Sanne nonchalant slentert. Bij de grote weg aangekomen heeft Rosa de groep ingehaald. Sanne heeft de versnelling niet ingezet. Ik sta voor de groep stil en kijk Sanne van grote afstand indringend aan. Groetende passanten belemmeren mijn tweede dwingende verzoek. Mijn irritatie nemen ze bepaald niet weg. De kinderen volgen in stilte de tergend langzame tocht van Sanne. Als Sanne de groep op vijf meter heeft genaderd deelt mijn felle, geagiteerde stem haar mee: "Of je loopt nu gewoon met ons mee, of je gaat terug naar school!" Zonder een enkele reactie draait Sanne zich om en zet twee passen schoolwaarts. Nu echt pissig tot in mijn sokken roep ik: "Je loopt met ons mee, nu!" De groep volgt mij zwijgzaam naar de wachtende bibliothecaresse. Vanuit de achterhoede hoor ik gesnik. Ik wil het even niet begrijpen. Ik ben terecht pissig!

In de bieb vertel ik de nieuwe opdrachten. Alle kinderen zwermen uit. Sanne blijft hevig snikkend in de vertelhoek zitten. Ik ben wat rustiger geworden en schuif bij, zonder haar aan te raken. "Ik weet echt niet waarom je huilt", zeg ik. "Voor mijn gevoel mag ik met recht pissig zijn op jou." Sanne heft haar hoofd op, kijkt me niet-begrepen aan, haalt diep adem en zegt: "Ik mocht kiezen van jou. Ik mocht terug naar school zei je en toen weer niet." Ik schrik van haar opmerking en vraag bedenktijd. Bij het opstaan tik ik met mijn rechterhand op haar bovenbeen. "Ik kom zo terug." Lopend tussen honderden literaire werken herinner ik mij de woorden die een oude wijze vrouw eens tot mij sprak. Zij formuleerde jaren terug een zelfbedacht elfde gebod: "Heb uzelf lief in de ander." De ander geeft je de mogelijkheid om blij, verdrietig, angstig, geboeid en.....pissig te zijn. Sanne maakte een keus, die ik niet bedoeld had, maar ook een keus die ik nooit zou durven maken. Sanne confronteerde mij met mijn sociaal gewenst gedrag. Sanne is op dat gebied als elfjarige een hele stap op mij vooruit. Ik zou nooit omgedraaid zijn. Weer voel ik "mijn" irritatie. Opnieuw ga ik naar haar en vertel vereenvoudigd wat ik heb gedacht. Zij knipoogt volwassener naar mij dan ik naar haar kan, nu. Morgen knipoog ik ook weer volwassen.